

Arrest

nr. 164 782 van 25 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2011 en heeft zich voor de tweede keer vluchteling verklaard op 9 februari 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 25 februari 2016 in het gesloten centrum van Merksplas gehoord.

1.3. Op 2 maart 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit een dorp in de Punjab. U verklaarde dat u door problemen met Hafis Shabaz Pakistan diende te verlaten in juni 2009. U reisde met uw paspoort naar Dubai van waaruit u naar Zweden reisde waar u asiel aanvroeg. U voelde zich echter eenzaam in Zweden en reisde naar België waarvan u wist dat er een Pakistaanse gemeenschap was. U vroeg hier asiel aan op 4 mei 2011. Echter hebt u uw asielaanvraag niet opgevolgd en nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing van afstand van asielaanvraag. U werd op 13 november 2015 opgepakt bij een controle in België en u werd opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas. Er werd een repatriëring geannuleerd wegens uw verzet en op 9 februari 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat intussen uw oom was vermoord in juni 2015 en uw broer ontvoerd in januari 2016, door Hafis Shabaz. U vreest diezelfde man bij een terugkeer naar Pakistan. Ter staving van uw aanvraag legde u kopieën voor van twee 'first information reports' neer (FIR). In het dossier zit een kopie van uw paspoort, verkregen op de Pakistaanse ambassade in Brussel. U hebt in België ook een regularisatieaanvraag ingediend en trachtte te huwen met een Belgische vrouw.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet het CGVS vaststellen dat uw asielaanvraag bijzonder laattijdig is ingediend. Ten eerste hebt u uw asielaanvraag in Zweden niet afgewacht. Indien u werkelijk nood had aan internationale bescherming, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u in Zweden uw asielprocedure had afgewacht. Ten tweede hebt u ook uw eerste asielaanvraag in België niet opgevolgd. U zou sinds 2011 in België hebben verbleven, u vroeg hier regularisatie aan en trachtte in het huwelijk te treden. U was zich dus welbewust van de bestaande procedures. Dat u in die periode uw asielprocedure niet opvolgde doet afbreuk aan de ernst waarmee u een asielaanvraag indiende waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas danig wordt ondermijnd. Ten derde besloot u, éénmaal u in het gesloten centrum van Merksplas zat opgesloten, pas na verschillende weken asiel aan te vragen. U zat sinds half november vast en er was zelfs een poging tot repatriëring, toch wachtte u tot februari 2016 alvorens asiel aan te vragen. Deze vaststellingen doen elke vorm van geloofwaardigheid teniet. Het vermoeden bestaat dat u in België wilt blijven en bereid bent om daartoe alle mogelijke procedures te doorlopen.

Daarnaast legde u serieuze tegenstrijdige verklaringen af waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS in uw tweede aanvraag tijdens het gehoor verschillende keren dat uw oom op 6 december 2015 werd vermoord (zie gehoorverslag CGVS p.6, 8 en 9), zoals ook kan worden afgeleid uit de datum die staat vermeld op de door u neergelegde FIR. U verklaarde dat u het nieuws van de dood van uw oom vernam en het nadien, bij thuiskomst, aan uw vrouw in België vermeldde (zie gehoorverslag CGVS p.8). Echter zat u op dat moment al in Merksplas opgesloten en kan u aldus onmogelijk het nieuws van uw oom buiten Merksplas hebben vernomen. Daarmee geconfronteerd gaf u aan dat u zich had vergist. Het zou om 12 juni gaan en niet om 6 december (zie gehoorverslag CGVS p.10). Deze uitleg slaat echter nergens op. U zou in dat geval immers al sneller een tweede asielaanvraag hebben ingediend op basis van de concrete risico's. Bovendien staat er op de FIR die u neerlegde 6-12-15 vermeld en dat verwijst duidelijk naar 6 december 2015, zoals op de tweede FIR 16-1-16 staat vermeld, hetgeen niet anders dan naar 16 januari 2016 verwijst, zoals u zelf aangaf. Voorts probeert u zich ook op ongeloofwaardige wijze in te dekken door te stellen dat uw (Belgische) vrouw misschien geen weet meer zou hebben van de dood van uw oom omdat 'blanke' mensen aan deze dingen niet veel waarde hechten (zie gehoorverslag CGVS p.10). Indien u haar werkelijk zou hebben verteld dat uw oom vermoord werd, kan toch verwacht worden dat ze zich zoiets herinnert. Ten slotte zou het CGVS mogen verwachten dat, als de dood van uw oom werkelijk van juni 2015 dateert, dat u meerdere stukken zou moeten kunnen voorleggen betreffende het vervolg van de gerechtelijke procedure als opvolging van de FIR. Daarop gewezen, kon u daar niets op zeggen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het lijkt er op dat u gewoon uw verklaringen aanpast waarbij elke vorm van logica ontbreekt waardoor de geloofwaardigheid alleen verder wordt ondermijnd.

Wat betreft de documenten, stelt het CGVS het volgende vast. De FIR's betreffen slechts kopieën die niet gecertificeerd zijn en dus elke vorm van geloofwaardigheid ontbreken. Immers moeten documenten gepaard gaan met aannemelijke verklaringen wat hier niet het geval is. En verder verwijst

het CGVS naar informatie waaruit blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen. In elk geval legde u geen enkel ander document of begin van bewijs neer dat de dood van uw oom zou kunnen staven, noch de ontvoering van uw broer. Evenmin legde u stukken voor die uw toenmalige beweerde problemen met de persoon Hafiz Shabaz kunnen staven.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve vermeldt het CGVS dat, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk

strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van “het artikel 1 A 2 van het verdrag van GENEVE van 28/07/1951 en de artikels 48,1, 2 en 3 van de wet van 15/12/1980 en de artikels 2, 3 en 5 van de wet van 29/07/1991”, voert verzoeker aan dat het niet is omdat deze tweede aanvraag laattijdig wordt ingediend dat ze moet afgewezen worden. De feiten zoals hij ze voorlegt zijn volgens hem bewezen door twee stukken die hij neergelegd heeft tijdens zijn verhoor.

Hij volhardt dat zijn oom vermoord werd in juni 2015 en geeft aan dat hij zich tijdens het gehoor vergiste van datum en het wel duidelijk gaat over 12 juni 2016 (sic).

Voorts stelt verzoeker dat het CGVS er vanuit gaat dat de neergelegde stukken vals of vervalst zijn en werpt op dat zolang het CGVS dit niet kan bewijzen, de neergelegde stukken aanvaard moeten worden. Wat betreft de veiligheidssituatie in Punjab, stipuleert verzoeker dat de redenering van de commissaris-generaal foutief is en licht het volgende toe: “Zo er het minste gevaar zou zijn moet verzoeker worden beschermd. Het moet over een risico 0 gaan en niet over een beperkt geweld. Met andere woorden de kans van geweld bestaat zelfs al is ze beperkt!”.

Voor wat betreft de eventuele bestraffing in zijn land van herkomst voor inbreuk op de immigratiewetgeving, stelt verzoeker dat de tegenpartij “een typische gestereopeerde tekst” aanhaalt die ze in al haar beslissingen aanhaalt en dat ze zich baseert op teksten die de werkelijkheid ter plaatse niet aangeven. Een terugkeer naar zijn land houdt luidens verzoeker een schending van het non-refoulementbeginsel in.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn asielaanvraag bijzonder laattijdig is ingediend, (ii) hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, (iii) de door hem neergelegde FIR's elke bewijswaarde ontberen, (iv) burgers in Punjab actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en (v) uit de beschikbare informatie niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 maart 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

2.4.2. In de mate verzoeker opwerpt dat zijn asielaanvraag niet afgewezen diende te worden louter omdat hij deze laattijdig heeft ingediend, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zo blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verzoekers asielaanvraag niet geweigerd wordt louter omwille van het laattijdig karakter ervan, doch ook omdat hij ernstige tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande de moord op zijn oom en omdat de door hem neergelegde FIR's elke bewijswaarde ontberen.

Verzoeker betwist overigens niet dat hij zijn asielaanvraag laattijdig heeft ingediend. Zo vormt het gegeven dat verzoeker zijn asielaanvraag in Zweden niet afgewacht heeft, hij zijn eerste asielaanvraag in België niet opgevolgd heeft en hij pas drie weken nadat hij in het gesloten centrum van Merksplas zat opgesloten, asiel heeft aangevraagd, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en deze ook opvolgt. Verzoekers gedrag en laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.4.3. Daarenboven heeft verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de door hem aangevoerde asielmotieven, waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Zo verklaarde verzoeker ten aanzien van het Commissariaat-generaal in zijn tweede aanvraag tijdens het gehoor verschillende keren dat zijn oom op 6 december 2015 werd vermoord (gehoorverslag, 6, 8 en 9), zoals ook kan worden afgeleid uit de datum die staat vermeld op de door verzoeker

neergelegde FIR. Verzoeker verklaarde dat hij het nieuws van de dood van zijn oom vernam en het nadien, bij thuiskomst, aan zijn vrouw in België vermeldde (gehoorverslag, 8). Echter zat verzoeker op dat moment al in Merksplas opgesloten en kan hij aldus onmogelijk het nieuws van zijn oom buiten Merksplas hebben vernomen. Daarmee geconfronteerd gaf verzoeker aan dat hij zich had vergist. Het zou om 12 juni gaan en niet om 6 december (gehoorverslag, 10). Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht opmerkt, slaat deze uitleg nergens op. Verzoeker zou in dat geval immers al sneller een tweede asielaanvraag hebben ingediend op basis van de concrete risico's. Bovendien staat er op de FIR die verzoeker neerlegde 6-12-15 vermeld en dat verwijst duidelijk naar 6 december 2015, zoals op de tweede FIR 16-1-16 staat vermeld, hetgeen niet anders dan naar 16 januari 2016 verwijst, zoals verzoeker zelf aangaf. Ten slotte zou het CGVS mogen verwachten dat, als de dood van verzoekers oom werkelijk van juni 2015 dateert, dat hij meerdere stukken zou moeten kunnen voorleggen betreffende het vervolg van de gerechtelijke procedure als opvolging van de FIR. Daarop gewezen, kon verzoeker daar niets op zeggen (gehoorverslag, 11).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorgaande incoherenties tracht te vergoelijken en stelt dat hij zich tijdens het gehoor vergiste en het wel degelijk over 12 juni 2016 (*sic*) gaat, wijst de Raad er op dat het louter volharden in en herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden weerlegt of er een aannemelijke verklaring voor geeft. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Gelet op voorgaande bevindingen, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze stelt dat het er op lijkt dat verzoeker gewoon zijn verklaringen aanpast waarbij elke vorm van logica ontbreekt waardoor de geloofwaardigheid alleen verder wordt ondermijnd.

2.4.4. Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo blijkt *in casu* dat de door verzoeker neergelegde FIR's slechts kopieën betreffen die niet gecertificeerd zijn en dus elke vorm van bewijswaarde ontberen. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het in Pakistan niet moeilijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde FIR's.

Verzoeker legt bovendien geen enkel ander document of begin van bewijs neer dat de dood van zijn oom zou kunnen staven, noch de ontvoering van zijn broer. Evenmin legde verzoeker stukken voor die zijn toenmalige beweerde problemen met de persoon H.S. kunnen staven.

2.5. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als e mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger

die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal, noch de Raad ontkent dat er geweld plaatsvindt in Pakistan en dat het gros van dit geweld kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etnopolitiek geweld en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

De commissaris-generaal besluit dan ook correct dat hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.6. Volledigheidshalve vermeldt de bestreden beslissing dat, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of -smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke

en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Behoudens algemene kritiek, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten in waaruit het tegendeel kan blijken.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS